

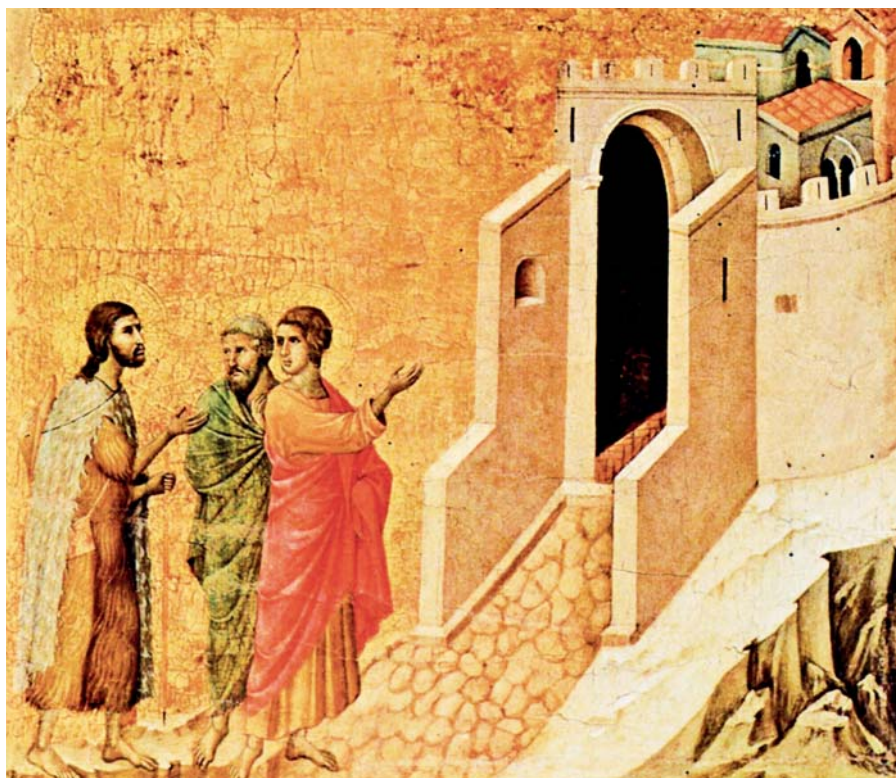
Z OBSAHU	V Kristu naše lidství vstoupilo k Bohu. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Pohled z Říma: František bojuje o povolání	06
	Kdo jí mne, bude žít ze mne. Blahoslavená Imelda Lambertiniová	07
	Proč potřebujeme Ústav pro studium totalitních režimů	10

TRADICE OTCŮ

Z dopisu římských vyznavačů
svatému biskupu a mučedníku
Cypriánovi (3. století)

Opravdu, co by se z Boží vůle mohlo stát člověku slavnějšího a šťastnějšího, než přímo při popravě a v samém středu katů smět velebit Pána Boha? Než uprostřed různých ukrutných muk přichystaných světskou mocí, bez ohledu na vykloubené údy, bez ohledu na zmučené a k smrti ztrýzněné tělo, hlasem sice skomírajícím, přesto však svobodným vyznávat Krista, Božího Syna? Než zanechat světa a jít do nebe, opustit lidi a přebývat mezi anděly? Než překonat veškeré pozemské překážky a zcela svobodný stanout před Boží tváří a bez prodlení zaujmout místo v nebeském království? Než se v Kristově jménu stát spoluúčastníkem jeho utrpení a z božské dobroty svého Soudce sám se stát soudcem? Než vyznáním Kristova jména získat neposkvrněné svědomí a neuposlechnout svatokrádežných lidských zákonů proti víře a veřejně dosvědčit pravdu? Než vlastní smrtí si podrobit smrt, které se všichni bojí, a touto smrtí dojít nesmrtelnosti? Než být ztrýrán a zmučen... mulka překonat, silou ducha se vzepřít proti všem bolestem... Než svou smrt za víru začít milovat a být přesvědčen, že náš život neutrpěl žádnou újmu?

Přímo jako hlaholem polnice nás sám Pán vybízí k tomuto boji slovy svého evangelia: *Blahoslavení, kdo budou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení budete, budou-li vás pronásledovat a nenávidět. Radujte se a plesajte. Vždyť stejně také jejich otcové pronásledovali proroky, kteří byli před vámi. A jinde: Budete také stát před králi a vládci a bratr vydá bratra na smrt a otec syna. Kdo však vytrvá až do konce, bude spasen. A také: Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn, jak i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůně.*



Duccio di Buoninsegna: Cesta do Emauz (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

Po Vzkříšení

Prožíváme s prvotní Církví období po Vzkříšení. Kristus se zjevuje těm svým pokaždé jinak a jiný, než si ho představují. Připravuje je – a tím i nás – na jinakost života budoucího, který přišel předžít a vykoupit. To nepochopila ani smetánka národa vyvoleného ke svědectví. Ba ani ti nejbližší vyvolení – apoštolové. Nikdo nečeká Mesiáše – Vykupitele Ukřižovaného. I po svém Zmrtvýchvstání se zjevuje jako zahradník Magdaleně, jako poutník emauzským učedníkům, jako hladový na břehu apoštolům na lovu.

Už Aristotelés věděl, že jaký kdo je, o takový cíl usiluje – čili vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá. Zdá se,

že všichni čekají Mesiáše na vítězném tanku – jako my za nacistické a pak komunistické okupace. Obě tyto ideologie měly společného jmenovatele – kult nenávisti. Satanskou nenávist rasovou – Hitler, a třídní – Stalin. A museli jsme se skrze ta dlouhá období zdánlivě bez naděje poučit, že jediným znamením moci, jedině opravdové moci nad světem je *kříž*. Že láska přemáhá násilí bez násilí, temnotu světlem, zlo dobrem. A to platí stále, do dneška. Protože i nyní člověk očekává boha, který mu dovolí holdovat jeho vášním, které lze vyjádřit zkratkou *nikot-alko-hol-ky*. Je málo těch, kdo tyto sklony ovládají. Kdo prožívají přítom-

Dokončení na str. 2

Foto: <http://www.snpcultura.org>

Papež František k výročí Druhého vatikánského koncilu

„Duch Svatý pobízí lidi a Církev jít dopředu, ale my odporujeme a nechceme změnu,“ řekl papež František 16. dubna v homilii během slavení eucharistie v kapli Domu sv. Marty. Na tento den připadají 86. narozeniny Benedikta XVI. a papež František to připomněl hned v úvodu mše svaté: „Obětujeme tuto mši za něho, aby Pán byl s ním, sílil jej a těšil.“

V homilii pak Svatý otec komentoval slova svatého Štěpána: „Vy tvrdošíjní, vy vždycky odporujete Duchu Svatému“ (Sk 7,51). „Také mezi námi – řekl Svatý otec – vždy existuje odpor proti Duchu Svatému. Abychom to řekli jasně: Duch Svatý nás obtěžuje, protože nás nutí se hnout a jít a pobízí Církev, aby se ubírala vpřed. A my jsme jako Petr na hoře Proměnění: „Ach, jak je krásné přebývat tady společně... jen ať nás nechá. Chceme, aby se Duch Svatý utišil... chceme si ho ochočit. A to nejde. Protože On je Bůh. On je oním vanutím, o kterém nevíš, odkud přichází a kam jde. Je silou Boží a dodává nám útěchu a sílu, abychom šli vpřed. Avšak jít vpřed obtěžuje. Pohodlí je hezcí.“

Dnes se zdá – pokračoval papež – že jsme všichni spokojeni s přítomností Ducha Svatého, ale „není tomu tak. Toto pokušení je stále dnešní. Jenom jeden příklad, pomysleme na koncil: Koncil byl hezkým dílem Ducha Svatého... Avšak učinili jsme po padesáti letech všechno, co nám Duch Svatý na koncilu řekl? Nikoli. Slavíme toto výročí, uděláme pomník, ale jenom ať neobtěžuje. Nechceme změnu. Ba více: jsou hlasy, které chtějí jít nazpět. Tomu se říká tvrdošíjnost, toto je snaha ochočit si Ducha Svatého, toto je nechápavost a zdráhavost srdce.“

A totéž – pokračoval papež – se děje také v našem osobním životě. „Duch nás pobízí vydat se cestou více evangelní, ale my odporujeme. Přitom však právě Duch Svatý je tím, který nás osvobozuje Ježíšovou svobodou a svobodou dětí Božích: Neodporovat Duchu Svatému – byl bych rád, kdybychom o tuto milost Pána všichni prosili.“

Ra Vat

Dokončení ze str. 1

nost Krista tak intenzivně jako svatá Kateřina Sienská, která se modlí: Sláva Otci i Tobě i Duchu Svatému. Nebo jako svatý Jan Sarkander ve vězení s vykloubenými rameny, který si obrací v breviáři listy jazykem, s boky propálenými loučemi při mučení, nadlidsky při tom posilován milostí, aby neprozradil zpovědní tajemství, a je mnoho těch anonymních mučedníků nacistických a komunistických koncentráků.

Je málo těch, kdo se spokojí s Bohem skrytým v hostii, který se ztotožňuje s plodem pod srdcem matky, s plodem, jehož němý výkřik proráží nebesa – ne však lidské srdce. A je málo těch, kdo chtějí slyšet protest dítěte: nechci mít jen dva táty bez mámy, ani dvě mámy bez táty. Je málo Kristu věrných, vskutku Jeho služebníků. Nemůžeš se k nim teď přidat i ty a tvoje rodina?

*fr. P. LST ThLic. Jordán Vinklárek OP
výpomocný duchovní u sv. Jiljí v Praze*

Sto tisíc účastníků pochodu pro život v Peru

Více než 100 tisíc Peruánců se 23. března navzdory horku zúčastnilo Velkého pochodu pro život 2013, aby vyjádřili podporu obraně lidského života od jeho početí až do přirozené smrti a vyjádřili nesouhlas s veškerými snahami o legalizaci potratů v zemi. Pochod pro život, který začal v 9 hodin místního času, vedl podél deseti bloků jedné z nejvýznamnějších římských ulic. Pochodu se účastnily celé rodiny s dětmi společně s velkým počtem mladých lidí, kteří na sobě měli trička s pro-life nápisy.

Mezi účastníky byli i Reyes Arangurenovi, rodiče paterčat. V nedávném rozhovoru pro CNA vyprávěli svůj příběh a řekli, že „nebýt Boha, rozhodli by se pro potrat“.

Účastníci pochodu drželi minutu ticha k uctění památky dětí, které zemřely při potratu. Organizátoři také vypustili stovky bílých balonků.

V římském parku Ramóna Castilly oslovil účastníky kardinál Juan Luis Cipriani a poděkoval peruánskému kongresu za to, že 25. březen vyhlásil Dnem nenarozeného dítěte. Účast na pochodu byla více než dvojnásobná oproti roku 2012.

CNA

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Francouzská policie zkopala kněze v zástupu protestujících proti homosexuálním sňatkům

Zdá se, že francouzský parlament udělal z otázky homosexuálního „manželství“ a adopcí dětí těmito páry otázku života a smrti. Na umírněné protesty stovek tisíc lidí (mladých, celých rodin, kněží...) nasadila policie zástupy policistů a těžkooděnců.

Svědčí o tom nedávný případ pana Francka Talleu (který se procházel v parku v tričku s motivem tradiční rodiny a přitom byl jen pro toto tričko zadržen policií), pak případ 67 mladých, kteří stáli v tichu před parlamentem a byli bez vysvětlení policií zpacifikováni – zatčeni a umístěni ve dvou malých místnostech na 17 hodin jen se dvěma lahvemi vody bez možnosti sjednat si právníka –, a nyní zděšení vyvolané událostí, kdy policie doslova zkopala kněze, který vlastním tělem bránil protestujícího mladého člověka, zasaženého slzným plynem.

Scény policejního zásahu vypadaly jako vystřižené z dob československé listopadové revoluce v roce 1989. Na videozáznamu (odkaz najdete na webových stránkách *Res Claritatis*) jsou jasně zřetelné praktiky policie: plyn, obušky, násilné zatýkání, nasazení provokatérů... Nicméně i přes porážku, kterou je schválení redefinice manželství a adopce dětí homosexuálními páry, nechybí Francouzům pověstný revoluční duch. „Toto je vítězství ideologie. Utlačující moc policie zneužitá proti svobodě názoru občanů a pod rouškou falešného boje za svobodu a práva,“ uvedl zástupce Fóra pro rodinu k násilnému zásahu policie vůči protestujícím.

Vláda vydala pokyny policii, aby pokutami postihovala nošení symbolů protestu (tríček nebo mikin s jednoduchým motivem muže, ženy a dvou dětí držících se za ruce), ale také nošení vlajek manifestace a francouzských vlajek. Policisté běžně zastavují civilisty, kteří na sobě či na svých autech nebo kolech mají některý ze symbolů protestu proti redefinici manželství a adopci dětí stejnopohlavními páry a pokutují je.

Francie se zapsala do historie jako čtrnáctá ze zemí, které legalizovaly manželství mezi osobami stejného pohlaví (krátce před nimi se totéž odehrálo v Uruguayi, na Novém Zélandu a ve Velké Británii).

LMPT, STUFF, RC, Hlavne spravy.sk, NWE

P. Josef Toufar má v Ledči park a pamětní desku

„Veřejnost si nepřeje, aby P. Toufar zůstal v Zahrádce,“ lhal v roce 1948 okresní výbor Národní fronty v Ledči nad Sázavou a tlačil tak na přeložení Josefa Toufara z jeho prvního působiště na Ledečsku. Farář, který byl tehdy skutečně přeložen do Číhoště a později brutálně umučen komunistickými vyšetřovateli, má nyní v Ledči nad Sázavou svůj park.

Jméno P. Josefa Toufara dostal park před kostelem sv. Petra a Pavla. Na Zelený čtvrtěk tam byla instalována pamětní deska s Toufarovým životopisem v češtině a angličtině. Na Boží hod velikonoční, v neděli 31. března 2013, park s pamětní deskou požehnal ledečský děkan P. Jan Bárta. Odhalení pamětní desky byli přítomni i lidé, kteří P. Tofara osobně znali. Zahrádka i Číhošť jsou v těsné blízkosti Ledče, poválečné období pamatuje mnoho lidí a mnoho lidí také o tomto výjimečném, ale přitom velmi skromném knězi rádo vypráví.

P. Josefa Tofara v únoru 1950 brutálně utýrali komunističtí vyšetřovatelé, když potřebovali získat důkaz pro začátek politických procesů s duchovními. Jako záminku si vybrali dodnes nevysvětlitelný pohyb oltářního kříže v číhoštském kostele.

Případ P. Tofara v poslední době ožil i díky biografické knize *Jako bychom dnes zemřít měli*, kterou o „mučedníku z Vysočiny“ napsal novinář Miloš Doležal a která vyhrála v prestižní anketě Kniha roku *Lidových novin* 2012.

Biskupství královéhradecké, Český rozhlas

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Pro nás křesťany je velmi útěšné i povzbudivé, že krom vlastních rodičů nad námi bdí nebeský Otec – Stvořitel světa – a že nás s láskou doprovází Boží Matka – Panna Maria. Ona je i Matkou Církve a z Kristova ustanovení vyjádřeném na kříži (Jan 19,27) i duchovní Matkou každého křesťana.

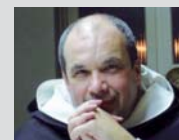
V měsíci máji Pannu Marii zvláště ctíme a s důvěrou se k ní obrácíme. Mariina přímluva nám pomáhá a její mateřskou lásku můžeme denně zakoušet. Jako dobrý základ pro rozvoj mariánské úcty stojí za to připomenout si, co o Panně Marii věříme. Jde o pět pravd víry, které jsou od počátku implicitně přítomné v novozákonním Zjevení a které byly v pravý čas Duchem Svatým vyneseny na světlo a Církvi zvslovněny.

Centrálním mariánským dogmatem je její Boží mateřství: Panna Maria svobodně počala i porodila Boha. Boží Syn se právě při početí v Panně Marii skrze Ducha Svatého stává člověkem. Nezměrná důstojnost být Boží Matkou je také hlavním důvodem naší mariánské úcty.

Další dvě skutečnosti, jež o Panně Marii vyznáváme, ji připravují na vznešené poslání Boží Matky: Panna Maria je pro budoucí zásluhy Ježíše Krista uchráněna dědičné viny (je bez poskvrny počatá) a dívka Maria se zsvětíla Bohu a přes manželství se svatým Josefem zůstává provždy Pannou.

Závěrečné dvě mariánské pravdy víry zas vyplývají z důstojnosti Mariina Božího mateřství: Panna Maria byla s tělem i duší vzata do nebe a Panna Maria je Prostřednicí všech milostí. Poslední výrok je dogmatem v tom smyslu, že jako Matka zprostředkovala příchod Krista, který je zdrojem všech milostí. V druhém smyslu, a to, že Bůh dává každou milost na přímluvu Panny Marie, jde o zbožnou myšlenku. Mnoho křesťanů v ni ovšem věří a ani já nemám důvod tomu nevěřit. *Matko Boží a Matko naše, oroduj za nás.*

fr. Pavel Maria OP



fr. Pavel M. Mayer OP, dominikánský kněz, magistr noviců

JEŽÍŠ KRISTUS

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera



Duccio di Buoninsegna: Nevěřící Tomáš (1308–1311). Foto: Wikimedia Commons

Kristus není nějaký velký člověk s významnou náboženskou zkušeností, je Bůh, Bůh, který se stal člověkem, aby

vznikl most mezi člověkem a Bohem a aby člověk mohl být opravdu sám sebou. Kdo považuje Krista jen za velkého

náboženského člověka, ve skutečnosti ho nevidí. Cesta od Krista a ke Kristu musí dojít tam, kam směřuje Markovo evangelium, k vyznání římského setníka před Ukřižovaným: „Tento člověk byl opravdu syn Boží!“ (15,39). Musí dojít tam, kam spěje evangelium Janovo, k vyznání Tomáše: „Pán můj a Bůh můj!“ (20,28). Musí projít velkým obloukem, jenž se klene v Matoušově evangelium od příběhu Zvěstování až k řeči Zmrtvýchvstalého, který vysílá své učedníky do celého světa. V příběhu Zvěstování je Ježíš ohlašován jako „Bůh s námi“ (1,23). A poslední slova evangelia obsahují toto poselství: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa“ (28,19). Abychom poznali Krista, musíme s ním ujít celou cestu, jíž nás vedou evangelia.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

V KRISTU NAŠE LIDSTVÍ VSTOUPILO K BOHU

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život?

Draží bratři a sestry,
v Krédu nacházíme tvrzení, že Ježíš „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce“. Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život? Co znamená rozjímat Ježíše sedícího po pravici Otce? Nechme se v tom vést evangelistou Lukášem. Začneme momentem, kdy se Ježíš rozhodl vydat na svou poslední pouť do Jeruzaléma. Svatý Lukáš zaznamenal: „Když se přibližovala doba, kdy měl být

vzat (vzhůru), pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma“ (Lk 9,51). Během „výstupu“ do Svatého města, kde se uskuteční jeho „exodus“ z tohoto života, Ježíš už vidí cíl, nebe, avšak dobře ví, že cesta, která jej dovede k Otci, prochází křížem, poslušností Božímu plánu lásky. *Katechismus katolické církve* praví, že „vyzdvížení na kříž znamená a ohlašuje vyvýšení při nanebevstoupení“ (662). Také nám musí být v našem křesťanském životě jasné, že vstup do Boží slávy vyžaduje každodenní věrnost jeho vůli, i když si žádá obět, někdy změnu našich plánů. Ježíšovo na-

nebevstoupení se uskutečnilo konkrétně na Olivové hoře, nedaleko místa, kam se utekl k modlitbě před svým utrpením, aby se hluboce spojil s Otcem. Znovu tak vidíme, že modlitba nám dává milost žít ve věrnosti Božímu plánu.

Ježíš je naším advokátem

Lukáš nám na konci svého evangelia vypráví o události Nanebevstoupení velice stručně. Ježíš vyvedl učedníky „směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili

a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha“ (24,50–53). Tak praví svatý Lukáš. Chtěl bych v tomto vyprávění poukázat na dva body. Předně, Ježíš během svého Nanebevstoupení činí kněžské gesto požehnání a učedníci zajisté vyjadřují svoji víru klaněním, poklekají a sklání hlavu. Toto je první důležitý bod: Ježíš je jediný a věčný Kněz, který svým utrpením prošel smrtí a hrobem, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe; je u Boha Otce, kde se za nás stále přimlouvá (srov. Žid 9,24). Jak tvrdí svatý Jan ve svém prvním listu (srov. 2,1–2), On je náš přímuvce. Je ale krásné to slyšet! Když je někdo předvolán k soudu nebo se má zodpovídat, první věc, kterou udělá, je, že vyhledá advokáta, aby jej hájil. My máme jednoho, který nás hájí vždycky, brání nás před úklady ďábla, brání nás před námi samotnými, před našimi hříchy. Drazí bratři a sestry, takovéhoho advokáta máme, nemějme strach jít k němu prosit o odpuštění, žádat požehnání, žádat milosrdenství. On nám vždycky pomáhá, je naším advokátem, vždycky nás hájí. Nezapomínejte na to. Ježíšovo Nanebevstoupení nám tedy dává poznat tuto tak útěšnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu. On nám otevřel přístup; je jako horolezecký průvodce, který při výstupu na nějakou horu dosáhne vrcholu a přitahuje nás k sobě, vede nás k Bohu. Svěříme-li mu náš život, necháme-li se jím vést, máme jistotu, že jsme v bezpečných rukách, v rukách našeho Spasitele, našeho přímuvce.

Hluboká radost apoštolů

Druhý bod: svatý Lukáš referuje, že apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili se do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme odděleni od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už nevidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem vřy

chápou, že ačkoli je odňat jejich očím, zůstává Ježíš stále s nimi, neopouští je, a v Otcově slávě je jim oporou, vede je a přimlouvá se za ně.

Dosvědčovat evangelium v každodenním životě

Svatý Lukáš podává skutečnost Nanebevstoupení také v úvodu Skutků apoštolů, aby zdůraznil, že tato událost je článkem, který připojuje a spojuje Ježíšův pozemský život k životu Církve.

Ježíšovo nanebevstoupení nám dává poznat útěšnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu.

Tady svatý Lukáš zmiňuje také oblak, který vzal Ježíše z očí učedníkům, kteří zůstávají rozjímat Krista vystupujícího k Bohu (srov. Sk 1,9–10). Zasahují tedy dva muži v bělostných šatech, kteří je vybídlí, aby nestáli a nehleděli k nebi, ale sytily svůj život a své svědectví jistotou, že se Ježíš vrátí právě tak, jak jej viděli od-

cházet do nebe (srov. Sk 1,10–11). Právě pobídka plynoucí z rozjímání Ježíšovy vlády umožňuje, aby se nám od něho dostalo síly nést a dosvědčovat evangelium v každodenním životě: rozjímat a jednat, *ora et labora* učí svatý Benedikt. Obojí je nezbytné v našem životě křesťanů.

Ježíš je nablízku každému z nás

Drazí bratři a sestry, Nanebevstoupení neindikuje Ježíšovu absenci, ale říká nám, že je Živý mezi námi novým způsobem; nenachází se už na nějakém konkrétním místě světa jako před Nanebevstoupením. Nyní je součástí vlády Boží, přítomen v každém prostoru a času, nablízku každému z nás. V životě nikdy nejsme sami, máme tohoto advokáta, který nás očekává a který nás hájí. Nikdy nejsme sami. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán nás vede a spolu s námi mnoho bratří a sester, kteří v tichosti a ve skrytu, ve svém rodinném a pracovním životě, ve svých problémech a těžkostech, ve svých radostech a nadějích každodenně žijí víru a společně s námi přinášejí světu vládu Boží lásky ve vzkříšeném Kristu, který vystoupil do nebe a je naším přímuvcem.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)*

Giotto di Bondone: Nanebevstoupení, detail (1305). Foto: Wikimedia Commons



FRANTIŠEK BOJUJE O POVOLÁNÍ



Foto: Flickr, Catholic Church England and Vales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

První seznamovací měsíc papeže Františka skončil. Svatý otec začíná řešit konkrétní problémy. O finančních potížích Vatikánu slyšel už před konkláve. Nepříjemným překvapením pro něj mohl být jiný deficit, nedostatek lidí. „Papeže zarmoutily zprávy o nedostatku povolání v Itálii,“ prozradil 13. dubna biskup Giusti z Livorna.

Papež obnovil audience pro italské biskupy, kteří vykonávají v tomto roce návštěvu *ad limina*. Projevily se přitom vážné „kádrové nedostatky“ v italské církvi. Semináře zejí prázdnotou. V Římě tomu není lépe. Situaci zachraňují posily ze zahraničí. 21. dubna vysvětil František deset novokněží své diecéze. Byli mezi nimi dva Indové, Chorvat a Argentinec, Italů jen šest, z toho tři ne tak docela diecézní, protože patří k neokatechumenátnímu hnutí.

Krise povolání však není nepřekonatelným problémem. Papež o tom dobře ví. Na dohled Vatikánu se rozrůstá římský kněžský seminář pro bohoslovce ze Spo-

František nechce od mladých potlesk, nýbrž život, jeho bezvýhradné zasvěcení v kněžství nebo v řeholním životě, protože právě to potřebuje Církev i svět.

jených států. Nyní v něm studuje více než 250 seminaristů, ale kandidátů je daleko víc, proto je nutné budovu rozšířit. Vznikne nové desetipatrové křídlo. 12. dubna stavba odstartovala a už na podzim příštího roku nastoupí noví alumní.

Proč tak velký zájem o římský seminář? Podle P. Michaela Farmera, vicerektora institutu, jsou ve hře dvě věci. Především k jistému oživení povolání dochází v celé Americe. Noví bohoslovci vyšli zejména z „pravověrného“ proudu katolicismu, inspirovaného papežem (samozřejmě nejen Františkem, ale také jeho předchůdci), a rádi se vydávají na studia

do Říma, aby poukázali na své spojení s Petrovým nástupcem a na věrnost jeho učení. A zadruhé díky pečlivému výběru osobností má americký seminář v Římě velmi dobré jméno a biskupové do něj chtějí kandidáty kněžství vysílat.

Církev tedy není odsouzena k úbytku kněží. Lze jej překonat. A papež se toho chce ujmout. Začal 21. dubna. Na neděli Dobrého Pastýře František vysvětil hrstku svých římských novokněží. Hned nato se během nedělní modlitby *Regina coeli* obrátil k mladým na náměstí sv. Petra. Pustil se s nimi do rozhovoru právě o povolání. „Chtěl bych se vás zeptat – řekl – jestli jste někdy uslyšeli hlas Pána, který vás skrze touhu a vnitřní neklid zval k bezprostřednějšímu následování? Slyšeli jste ho? – dožadoval se odpovědi papež. – Chtěli byste být Ježíšovými apostoły? V mládí je třeba vsadit na vysoké ideály. Přemýšleli jste o tom? Souhlasíte? Zeptej se Ježíše, co od tebe chce. A buď odvážný, buď odvážná! Pros jej o to!“ – apeloval František za silícího entuziasmu zástupů shromážděných pod bazilikou sv. Petra. Papež také připomněl, že povolání není nikdy čistě individuální záležitostí. Za každým povoláním stojí silná a intenzivní modlitba matky, otce, babičky, společenství...

V tomto prvním papežově dialogu s mladými velmi silně ožívá obraz Jana Pavla II. Bezprostřední apel, osobní otázky, myšlenka vypointovaná v heslo – to všechno připomíná styl polského papeže. František nechce od mladých potlesk, nýbrž život, jeho bezvýhradné zasvěcení v kněžství nebo v řeholním životě, protože právě to potřebuje Církev, svět, věc evangelizace. A jak je už nyní vidět, František, podobně jako jeho předchůdci, nachází u mladých odezvu. O tom, zda jej vskutku poslechnou důsledně, se přesvědčíme už zanedlouho.

Krzysztof Bronk



*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

KDO JÍ MNE, BUDE ŽÍT ZE MNE

Blahoslavená Imelda Lambertiniová

Církev žije z víry, že každý věřící má ve svátosti eucharistie účast na výkupné oběti Kristově a může z ní těžit nevyčerpatelné plody. Eucharistie je dar *par excellence*, v němž nám Kristus dává sám sebe a také dílo své spásy. Tuto víru dosvědčila svým životem i svou smrtí také blahoslavená Imelda, patronka prvokomunikantů.

Imelda se narodila kolem roku 1320 v Bologni v jedné z nejslavnějších rodin města, v rodině hraběte Egana Lambertiniho. Byla silně ovlivněna zbožností své matky a od dětství projevovala zájem o Boží věci. Už jako dítě pocítila touhu nabídnout svůj život Pánu a když jí bylo kolem dvanácti let, vstoupila do dominikánského kláštera svaté Marie Magdaleny ve Valdipietra u Bologne. Věrně se účastnila slavení liturgie a v centru její hluboké zbožnosti byla láska k Ježíši v eucharistii. Přestože se tradice slavnostních eucharistických výstavů a průvodů a častého svatého přijímání rozvinula v Církvi až později, byla už tehdy praxe eucharistické adorace v Bologni velmi živá.

Láska do krajnosti

Církev si totiž vždy uvědomovala skutečnost, kterou ve své encyklice *Ecclesia de Eucharistia* připomíná blahoslavený Jan Pavel II., totiž že „nedostala eucharistii od Krista, svého Pána, jako jeden dar z mnoha, byť velmi cenný, nýbrž jako dar *par excellence*, neboť Kristus dává sám sebe, svou osobu ve svém lidství a též své dílo spásy. To pak nezůstává odsunuto do minulosti, neboť „všechno, čím Kristus je, a všechno, co vykonal a vytrpěl pro všechny lidi, má účast na božské věčnosti, a tím přesahuje všechny časy a je v nich přítomno“ (KKC 1085). Když Církev slaví eucharistii, památku smrti a vzkříšení svého Pána, tato ústřední událost spásy se reálně zpřítomňuje a „uskutečňuje se dílo našeho vykoupení“ (*Lumen gentium*, 3). Tato oběť je natolik rozhodující pro spásu lidského pokolení, že Ježíš Kristus ji dovršil a vrátil se k Otci teprve poté, co nám zanechal způsob, jak se na ní podílet, jako kdyby-

chom při ní byli přítomni. Každý věřící tak na ní může mít účast a těžit z ní nevyčerpatelné plody. Toto je víra, z níž žily během staletí křesťanské generace. Tuto víru učitelský úřad Církve znovu a znovu zdůrazňoval s radostnou vděčností



Svaté přijímání Imeldy Lambertiniové
Foto: <http://www.dominicos.net>

Co víc pro nás Ježíš mohl vykonal? V eucharistii nám opravdu projevuje lásku až do krajnosti, lásku, jež nezná míru. Je to velké tajemství, tajemství milosrdenství.

za nedocenitelný dar. Chci tuto pravdu ještě jednou připomenout a pohroužím se s vámi, moji drazí bratři a sestry, do adorace tohoto tajemství: velkého tajemství, tajemství milosrdenství. Co víc mohl Ježíš pro nás vykonal? V eucharistii nám opravdu projevuje lásku, která jde „do krajnosti“ (srov. Jan 13,1), lásku, jež nezná míru (*Ecclesia de Eucharistia*, 11).

Chléb života

Je tedy pochopitelné, že náboženská výchova a život modlitby vzbudily u mladé novicky Imeldy hlubokou a stálou touhu přijímat Ježíše ve svátosti eucharistie. Kdo ví, kolikrát spolu se svatým Tomášem důvěrně recitovala *Adoro te devote*, zejména verše: „Na kříži jsi tajil jenom božství své, zde je také skryto člověčenství tvé. Obojí však věřím celým srdcem svým, o milost tě prosím s lotrem kajícím. / Plode smrti Páně, Chlebe života, v němž se lidem dává Boží dobrota, dej mé duši stále jenom z tebe žít, v tobě Boží lásku rozjímat a ctít. / Rač, ó Jezu Kriste, jenž jsi nám zde skryt, srdci toužícímu touhu vyplnit, abych, jak zde hledím s vírou na oltář, v nebesích Tě jednou spatřil tváří v tvář.“

Imeldina touha přijmout Ježíše byla tak velká, že sám Ježíš jí nakonec přišel naproti, a tak Imelda ve svém prvním a zázračném setkání se Svatou hostií, jako v extázi lásky, dosáhla dokonalosti ve svém intimním vztahu s Bohem.

Prvotina budoucí plnosti

Dnes ji můžeme vidět jako nádhernou ikonu představující to, co nás Církev učí v citovaném dokumentu: „Spásná účinnost oběti se plně uskutečňuje, když člověk tělo a krev Pána přijímá. Eucharistická oběť je sama o sobě zaměřena na důvěrné spojení nás věřících s Kristem skrze přijímání: přijímáme toho, který se za nás obětoval, jeho tělo, které za nás vydal na kříži, jeho krev, kterou „prolil za mnohé na odpuštění hříchů“ (Mt 2,28). Připomínáme si jeho slova: „Jako mne poslal Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne“ (Jan 6,57). Sám Ježíš nás ubezpečuje, že takové spojení, o němž hovoří v analogii s trinitárním

životem, se opravdu uskutečňuje. *Eucharistie je skutečná hostina*, v níž se Kristus dává za pokrm. [...] ,Vezměte a jezte z toho všichni, a jezte s ním Duchu Svätého. Vždyť je to skutečně mé tělo a ten, kdo je jí, bude žít navěky“ (svatý Efrém, *Homilie IV. o svätém týdnu*). [...]

Ten, kdo se žíví Kristem v eucharistii, nemusí čekat na věčný život až po smrti: *má jej už na zemi* jako prvotinu budoucí plnosti, která pojme člověka v jeho úplnosti. V eucharistii totiž dostáváme také záruku tělesného vzkříšení na konci světa: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den“ (Jan 6,54). Tato záruka budoucího vzkříšení pochází ze skutečnosti, že tělo Syna člověka dané za pokrm je jeho tělo vzkříšené a oslavené. S eucharistií takřka přijímáme „tajemství“ vzkříšení. Proto svatý Ignác z Antiochie právem označil eucharistický chléb za „lék nesmrtnosti, protijed proti smrti“ (*List Efezským*, 20)“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 16–18).

K zmíněné události došlo 12. května 1333, v předvečer Nanebevstoupení Páně. Po mši svatě a recitaci žalmů opustily sestry kůr, kněz odešel do sakristie a Imelda se sama modlila před oltářem. Najednou se objevila hostie obklopená světlem, viditelná pro všechny, a vůně chleba se šířila po celém klášteře. Sestry a kněz, kteří se seběhli, viděli, jak se hostie zvedla z pateny, zamířila k Imeldě a ta ji přijala. Pak, pohroužena do vroucí modlitby, přešla k životu slávy ve věčném společenství se svým Pánem. Bylo jí třináct let.

Díky tomuto velkému zázraku získala Imelda ihned pověst svatosti. Sestry z Val dipietra zanesly v roce 1335 do martyrologia kláštera na 12. května její památku. Kult se rychle rozšířil a byl dáván do souvislosti s eucharistickou úctou ve městě. V roce 1826 její kult schválil Lev XII. a Pius X. ji v roce 1908 prohlásil za patronku dětí připravujících se na první svatě přijímání. Imeldiny ostatky jsou uchovávány v kostele sv. Zikmunda v Bologni.

Církev se k Imeldě obrací s prosbou: Blahoslavená Imeldo, znamení lásky k eucharistickému Ježíši, vypros také nám stárou a vroucí touhu, abychom jako ty toužili po radostném setkání s Ježíšem v eucharistii. Ať přijímání jeho Těla a Krve proměňuje náš život: ať v nás rozmnožuje milost a lásku a je naším pokojem a světlem na cestě k pravdě ve stálém společenství s ním.

Ještě i dnes zůstávají Imeldiny ostatky v kostele sv. Zikmunda v Bologni, univerzitním kostele, v srdci univerzitního města, jakoby znamením, zvláštním pozváním pro mladé lidi, aby se sytili „pravým chlebem, který sestupuje z nebe“ (Jan 6,22–23), aby se nebáli přijmout Krista, jediného Spasitele světa, a dokořán otevřeli dveře tomu, jenž je jedinou pravou odpovědí na tužby lidského srdce.

<http://www.domenicani.it>

Přeložila Dagmar Kopecká
(Kráceno, mezititulky redakce)

BOSÝ A SLEPÝ: SÍLA JEDINÉHO ČLOVĚKA

Invalidní bojovník proti politice jednoho dítěte v Číně přelstil nejmocnější vlády světa.

Slepý čínský venkovan celému světu ukázal, jak silný může být jediný člověk. Čchen Kuang-čcheng se stal jedním z neznámějších čínských bojovníků za občanská práva poté, co bránil ženy ve své provincii, které byly nuceny k potratu v rámci politiky jednoho dítěte.

Po svém dramatickém útěku z domácího vězení nalezl útočiště na americkém velvyslanectví v Pekingu. Jeho útěk byl dokonale načasován a proběhl ve stejné době jako důležité jednání ministryně zahraničí Hillary Clintonové a ministra financí Timothyho Geithnera s jejich čínskými protějšky.

„Bosý advokát“ Čchen si bezpochyby uvědomuje, že uvedl obě vlády do prekérní situace. Odhalil jedno z nejděsivějších porušování lidských práv v Číně a vyzval Obamovu vládu, aby skutečně

učinila lidská práva – řečeno prezidentovými slovy – „jádnem národního bezpečnostního zájmu a základní morální odpovědnosti“.

Bosý advokát

Čchen je sice slepý, má mizerné vzdělání a je to venkovan – ale dokázal přechytračit dvě nejmocnější vlády na světě. Ani jedna z nich nechtěla, aby byla politika jednoho dítěte vystavena záři světových médií. Ale nyní se o ní hovoří po celém světě.

Čtyřicetiletý Čchen je člověk pozoruhodné odvahy a inteligence. Téměř od narození je slepý a při jeho výchově hrály významnou roli klasické příběhy o odvážných hrdinech bojujících proti zkorumpovaným úředníkům. Pochází z chudé rodiny a do školy začal chodit teprve v sedmnácti letech.

V roce 1996 začal hájit práva osob se zdravotním postižením v provincii Šantung, asi 500 kilometrů jižně od Pekingu. Jako „bosý advokát“ byl tak úspěšný, že za ním místní lidé začali chodit se svými křivdami. V celé zemi se proslavil tím, že vedl protesty proti nelegálním daním, zdrojům znečišťování a diskriminaci zdravotně postižených.

Věznění a útěk

Místní úřady jej začaly obtěžovat, když zahájil protest proti ilegálnímu prosazování politiky jednoho dítěte. Dokumentoval porušování práv a v roce 2005 spolupracoval s oběťmi a právníky při přípravě hromadné žaloby proti úředníkům prosazujícím plánování rodiny. S žalobou sice neuspěli, ale jeho pověst se šířila.

Potom se místní úředníci pomstili. Obvinili jej ze „záměrného poškozování veřejného majetku a organizování davových shromáždění narušujících provoz“. V roce 2006 byl odsouzen na čtyři roky do vězení.

V roce 2010 byl Čchen propuštěn, ale spolu s manželkou a synem musel žít v protizákonném a někdy i brutálním domácím vězení. Jeho strážci nyní vypadají jako banda neschopných hlupáků. Čchen uprchl 22. dubna 2012 v noci. Jeho příznivci jej odvezli do Pekingu.

Výzva premiérovi

Ze svého úkrytu Čchen vložil na YouTube výzvu, v níž žádá premiéra Wen Ťia-pao, aby úředníci, kteří napadli jeho rodinu, byli trestně stíháni a aby vláda podle zákona stíhala případy korupce. Odvolávání se na zákony nám může připadat donkichotské, ale kdyby drakonické zákony o plánovaném rodičovství byly do písmene dodržovány, ženy by byly ušetřeny některých hrůz nucených potratů a sterilizací.

Hrůza rozhodně není přehnaně silné slovo. Aktivistka Annie Zhang Jing z organizace Práva žen v Číně během slyšení v Kongresu USA roku 2009 řekla, že některá města vystavují slogany jako „Těhotenství s povolením“, „Podle naší politiky vám bude umožněn potrat, ale pokud to neuděláte, váš dům bude zničen, váš dobytek bude zabaven“, „Jděte s tím na potrat, zabijte to, ukončete to. Prostě to nemůžete porodit“ nebo „Radši budeme krvácet jako řeka, než aby se narodilo další dítě“.

Čchen uzavřel svou výzvu na YouTube slovy: „Premiéře Wene, mnoho lidí tyto nezákonné postupy nechápe. Jsou to snad místní straničtí funkcionáři, kdo neposlouchá zákony, nebo mají podporu centrální vlády? Myslím, že v blízké budoucnosti budete muset dát veřejnosti jasnou odpověď. Pokud proběhne důkladné vyšetřování a řeknete pravdu veřejnosti, výsledky budou zcela evidentní. Pokud to však budete i nadále ignorovat, co si bude veřejnost myslet?“

Neochota americké administrativy

Čchenův odvážný manévř zmátl i Spojené státy. Ačkoli prezident Obama nedávno zřídil výbor, jenž by se měl zabývat

prevencí, jeho administrativa není příliš ochotná zpochybňovat notoricky známou politiku jednoho dítěte, kterou zastává největší obchodní partner USA.

Ministryně zahraničí Hillary Clintonová v roce 2009 řekla novinářům, že lidská práva by neměla kolidovat s praktickými záležitostmi: „Naše nastupující vláda i čínská vláda jsou připraveny jednat o těchto otázkách a my na ně musíme i nadále tlačit. Ale náš nátlak ohledně těchto problémů nemůže kolidovat s řešením světové ekonomické krize, krize globální změny klimatu a bezpečnostní krize.“



Čchen Kuang-čcheng. Foto: Amnesty International

„Nezáleží na tom, v jakém jste prostředí, ani na tom, jak je složité. Můžeme dosáhnout všeho, co opravdu chceme. Nic není nemožné, pokud vytrváte.“
(Čchen Kuang-čcheng)

A viceprezident Joe Biden ve svém projevu na univerzitě v S' -čchuanu hovořil o politice jednoho dítěte tak diplomaticky, až se zdálo, že ji schvaluje: „Vaši politiku jednoho dítěte v rodině – a nikterak nepřeháním – naprosto chápu.“

Nic víc než dodržování zákonů

Nyní je načase, aby Obamova administrativa projevila trochu odvahy a postavila se za Čchena a jeho rodinu. Jeho požadavky jsou vlastně skromné. Chce pouze, aby byly dodržovány čínské zákony. Dokonce i jeho aktivity proti politice jednoho dítěte byly zaměřeny na to, aby úředníci dodržovali podmínku informovaného souhlasu, která je zakotvena v zákoně.

Kromě toho je možné, že reformátoři v nejvyšších vrstvách komunistické strany Čchenův tah vlastně vítají. Nekompromisní šéf bezpečnosti Čou Jung-kchang, který zorganizoval pronásledování Čchena, již hovoří o očištění korunního prince strany Po Si-laje. Sympatie k Čchenovi oslabují jeho postavení.

V každém případě je stále jasnější, že politika jednoho dítěte je pro Čínu katastrofou, jak nedávno poukázal list *The Economist*. Staří lidé jsou pro Čínu stále větší zátěží a podíl mladších daňových poplatníků se snižuje. Již teď je nedostatek pracovních sil. Bez ohledu na své současné cíle je Čína zemí, která zestárne dříve, než zbohatne. Čchen je připomínkou nejen vládní brutality, ale také pošetilosti, s níž se tamější mocní vzpírají zákonům hospodářského růstu.

Podpora Čchena Kuang-čchenga

Osud Čchena Kuang-čchenga teď závisí na jednáních mezi oběma vládami, které by byly nejradši, kdyby jej přešlo nákladní auto. Ale je tu způsob, jak ho podpořit. Nominovat jej na udělení 30. ceny OSN za „mimořádný příspěvek ke zvýšení informovanosti o otázkách populace“.

V minulosti bylo toto ocenění uděleno odporným aparátčikům plánování rodiny a diktátorům, jako byl egyptský prezident Husní Mubarak a indonéský prezident Suharto. Prvními laureáty byli v roce 1983 indická premiérka Indira Gándhiová, po své notoricky známé kampani za nucenou sterilizaci v sedmdesátých letech, a Qian Xinzhong, architekt čínské politiky jednoho dítěte.

Lavina nominací Čchena Kuang-čchenga by ukázala, že svět konečně zavrhne jedno z nejhrůznějších a nejnesmyslnějších porušování lidských práv, jaké kdy vláda namířila proti vlastnímu lidu.

[Poznámka redakce: Čínské úřady nakonec Čchen Kuang-čchengovi po jeho neúspěšném pokusu získat americký azyl povolily, aby si požádal o studijní pobyt v zahraničí. V současné době už je Čchen Kuang-čcheng i s rodinou ve Spojených státech, kde mu bylo umožněno studium práv na Univerzitě v New Yorku.]

<http://www.mercatornet.com>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezititulky redakce)

„ŘEKNI, ŽE JSEM JE NEZABIL“

Proč potřebujeme Ústav pro studium totalitních režimů

Převrat v Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR) je žhavým tématem těchto dnů, ale mluví se vlastně jen o personáliích a levicovém nebo pravicovém zázemí dotyčných osob. Přitom v pozadí probíhá debata o tom, nakolik byl komunistický režim totalitní, resp. zda ho lze označit za totalitní jako celek. A o to především jde.

Levicoví debatěři např. tvrdí, že normalizační dobu už za totalitu označovat nelze. Vrcholem debaty je tvrzení jedné z účastnic, že šedesátá léta taky ne. My katolíci to přijmout nemůžeme: řada předních katolických osobností (např. kněží Zvěřina a Mádr, profesorka Vacková) se na Velkou amnestii roku 1960 nevrátila a setrvala v lágrech ještě léta po ní.

Totalitní režim

Co to vlastně je totalitní stát resp. totalitní režim? Základní charakteristikou totalitního státu je, že prosazuje jednotu státu a společnosti. Upírá proto lidem, společnosti, právo na jakoukoli změnu státního systému. Proto potřebuje vyřadit politický pluralismus. „Okamžikem zrodu totalitního státu je nastolení stranického monopolu,“ píše katolický právní teoretik Johannes Messner. Z tohoto stranického monopolu se pak odvíjí ustavení jednotné, povinné ideologie, díky níž stát ztrácí svůj instrumentální charakter a zcela proniká do života společnosti i jednotlivých lidí. Nacistický právní teoretik a obhájce totalitního státu Ernst Forsthoff proto vytýká starému buržoaznímu státu, že nedokázal dát společnosti a jednotlivým lidem obsah života. „Jednota státu a strany,“ píše Forsthoff, „je v první řadě duchovně-politická a znamená závaznost nacionálně-socialistického světového názoru i programu pro stát ve všech jeho formách.“

Tento koncept státu byl u nás nastolen komunistickým převratem a za čtyřicet let se nijak zásadně nezměnil. Odpovídal v zásadě Messnerovým definicím: autorita státu byla neomezená, jednotlivec neměl vůči státu žádná práva, po-

litická vůle šla výhradně shora dolů, všechna podstatná rozhodnutí se činila jen ve stranicko-vládních špičkách, parlamentní zastoupení odráželo pouze vůli strany a vlády, bylo nástrojem jejího sebezprosazování. Šlo o policejní stát bez instituční kontroly výkonu státní moci, veřejné mínění se oficiálně neprojevovalo, svobodné sdružování neexistovalo. Stát si činil nárok na majetek občanů, soukromé vlastnictví neexistovalo (hranice osobního vlastnictví byly nejisté).



Památník Vojna. Foto: Wikipedia

Pokud byste řekli, že nejsou vinni, pak by to znamenalo, že nebyla žádná perzekuce, žádné zničené životy, žádné vraždy, žádný zločin.

Člověk byl pouze prostředkem pro službu kolektivním cílům státu, což obhájci totality považovali za pokrok. Totalitní pojetí, slovy Forsthoffovými, znamenalo „odmítnutí epochy, kdy se stát rozbíjel o jednotlivce a o jeho nároky na štěstí a svobodu. [...] Liberální svoboda byla autonomií buržoazní společnosti, jež se tímto požadavkem zříkala své historicko-politické odpovědnosti.“

Zpochybňování skutečností

Z tohoto pohledu se zdá jasné, že komunistický režim je nutno chápat jako totalitní až do listopadu 1989. To naši socialisté odmítají, a proto také odmítá-

jí instituci ÚSTR. Vytýkají jí, že už svou koncepcí si troufá hodnotit dějiny. Ale odvahu hodnotit dějiny přece musíme mít, máme-li se rozhodnout, jak v nich budeme pokračovat.

Boj proti ÚSTR se stupňuje. Jeho prvním krokem bylo zpochybňování totalitního charakteru komunistického státu. Druhým krokem už je zpochybnění skutečností, jež se tu staly. Tak na *Neviditelném psu* autor píše: „Ano, byli političtí vězni, technický úpadek, krádeže (znárodnění) i fronty na banány, ale na druhou stranu zase nebyli bezdomovci, byly menší sociální rozdíly, nebyla nezaměstnanost...“ Jako by autor nevěděl, že bezdomovectví a nezaměstnanost byly tehdy trestné a lidé jimi byli vydírání.

Zničené životy

Já sama, jako dcera politického vězně, jsem si nesměla podat přihlášku na vysokou školu, ale z téhož důvodu jsem nemohla ani sehnat místo. Jelikož u nás nezaměstnanost „nebyla“, hrozilo mi vězení. V poslední chvíli si moje matka doslova klekla před svým zaměstnavatelem a prosila ho o místo pro mne. Místo jsem dostala, ale bylo mi sděleno, že jelikož jsem byla přijata z milosti, nedostanu plat podle tabulek, ale mzdu výrazně nižší, a to ještě mohu být ráda.

Moje epizoda byla poměrně mírná – měla jsem rodinu. Opuštěná matka jednoho z vězňů odmítla podepsat petici za trest smrti pro dr. Horákovou, a proto jí nebyla vyřízena žádost o důchod. Byla deset let bez jakéhokoli příjmu, odkázaná na milosrdenství sousedů.

A to šlo pořád ještě jen o peníze. Manželé, kteří byli z politických důvodů oba zatčeni a uvězněni, měli dvě děti, o něž se měla starat nevládná příbuzná. Holčičky to nevydržely a spáchaly sebevraždu. V dalším případě uvězněných manželů musely jejich děti do „domova“, kde je léta přesvědčovali, že rodiče se nechtějí vrátit, protože o ně nestojí. Když se pak vrátili, děti na ně plivaly.

Je možné, že to vysokoškolsky vzdělaný autor neví. Není to ale právě důvod pro existenci ÚSTR a pro jeho zaměření právě na zločiny totalitního režimu? Vedle jeho pachatelů tu přece byly – a ještě jsou – také oběti. Historik odhaduje, že politických vězňů bylo u nás za prvních dvacet let asi 300 tisíc: při Velké amnestii se jich vrátilo asi čtvrt milionu. A větší na vězňených měla rodiny. Byly tu jejich děti, tedy další zničené životy a další zničený tvůrčí potenciál národa.

S nacistickým režimem to bylo podobné – také si nikdo nic nepamatoval, u ničeho nebyl, za nic nebyl zodpovědný. Hlavní žalobce Vojenského trestního tribunálu v Norimberku Robert H. Jackson uzavřel: „Tito obžalovaní nyní tento tribunál žádají, aby řekl, že nejsou vinní plánováním, vykonáváním nebo konspirováním tohoto dlouhého seznamu zločinů a zla. Stojí před tímto tribunálem jako zakrvácený Gloucester nad mrtvým tělem zavražděného krále. Ten prosil jeho vdo-

vu tak, jako oni prosí vás: Řekni, že jsem je nezabil. A královna odpovídá: Pak řekni, že nebyli zabiti. Ale mrtví jsou... Pokud byste řekli, že nejsou vinni, pak by to znamenalo, že nebyla žádná válka, že nebyly žádné vraždy, že nebyl žádný zločin.“

Michaela Freiová



Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

NEZNÁMÁ NEZNÁMÁ PRO PŘÍZNIVCE MANŽELSTVÍ HOMOSEXUÁLŮ

Manželství stejnopohlavních párů skrývá temné tajemství: zneužívání žen v rozvojových zemích.

Nacházíme-li se uprostřed kulturní války rozpoutané kvůli manželstvím homosexuálů, proč si nenechat poradit od někoho, kdo se vyzná v boji – od bývalého amerického ministra obrany Donalda Rumsfelda? I dlouho poté, co odešel ze scény, lidé citují jeho popis válečné mlhy: „Existují známá fakta, tedy věci, o kterých víme, že je známe. Víme také, že jsou známé neznámé, to znamená, víme, že existují některé věci, které neznáme. Ale jsou tu i neznámé neznámé – tedy věci, o kterých nevíme, že je neznáme.“

Význam přirozené rodiny

Vzhledem k tomu, že manželství homosexuálů existují teprve od roku 2001, kdy byla legalizována v Nizozemsku, nebezpečných známých faktů je stále poskrovnu a nebezpečných známých neznámých je obrovské množství. Pokud jde o nebezpečné neznámé neznámé: je snad někdo natolik unáhlený, aby řekl, že neexistují? Otázka, jak se bude v takových manželstvích dařit dětem, zřejmě patří do kategorie známých neznámých. Příznivci homosexuálních manželství trvají na tom, že děti mohou s dvěma rodiči stejného pohlaví skvěle prospívat. Objevují se dokonce i tvrzení založená na krátkých

sledováních lesbických rodičů, že je lepší mít homosexuální rodiče než mámu a tátu. Oponenti však mají mnohem více údajů, aby mohli podpořit své stanovisko. Skupina nazvaná *American College of Pediatricians* nedávno shrnula důkazy:

„Více než tři desetky let výzkumu potvrzují, že dětem se daří nejlépe, když jsou vychovávány oběma biologickými rodiči v láskyplném manželství bez konfliktů. Děti snáze procházejí vývojovými stadii, jsou si jistější svou pohlavní identitou, mají lepší výsledky ve studiu, mají méně emocionálních poruch a vyrůstají z nich lépe fungující dospělí, když jsou vychovávány ve své přirozené rodině.“

Kde vzít děti?

Nicméně do kategorie neznámých neznámých patří i to, odkud budou pocházet děti homosexuálních mužů. Jakmile budou stejnopohlavní svazky posvěceny slovem „manželství“, některé homosexuální páry budou mít děti. Je to pochopitelné – děti vždy k manželství patřily.

Ale odkud je vzít? Pokud chtějí děti lesbické páry, pak potřebují jen dárce spermatu a možná služby kliniky reprodukční medicíny – v případě, že ještě nemají děti z předchozího vztahu.

Ale u mužských homosexuálních párů je to mnohem složitější. Mohou mít děti z předchozího heterosexuálního vztahu. Mohou se stát pěstouny nebo děti adoptovat. Ale někteří budou chtít dítě, které je s nimi geneticky spojené. Mohou poskytnout polovinu toho, co je k tomu potřeba, ale stále potřebují luno – náhradní matku.

Náhradní matky

Nikdo nemá tušení, jak velká bude u homosexuálů poptávka po náhradních matekách. Existují pro to dobré důvody. Náhradní mateřství za úplatu je v mnoha zemích nezákonné, a tam, kde je legální, může být považováno za hanebné. Ale o poskytování náhradních matek pro homosexuální rodiče si dokážeme udělat určitou představu. Díky internetu se zprostředkovatelé náhradních matek rychle objevují po celém světě – všude tam, kde je chudoba a příznivé zákony.

Ve Spojených státech je mnoho agentur zprostředkovávajících náhradní matky, ale zdá se, že rychle rostoucím trhem je rozvojový svět, kde jsou tyto služby mnohem levnější. Otevřete si webové stránky *AffordableSurrogates.com*. Nabízí náhradní matky v Řecku, Panamě a Indii.

Klikněte na *surrogatemothers.biz* a najde-
te náhradní matky z Ukrajiny.

Děti jako výrobky

Prostřednictvím takovýchto webových stránek se děti skutečně prodávají jako výrobky. „Věděli jste, že tisíce lidí ušetří peníze tím, že si pořídí dítě prostřednictvím bezproblémové náhradní matky v zahraničí?“ ptají se náhradní matky svých homosexuálních klientů. Jiná webová stránka – *Advocates for Surrogacy*, která se specializuje na homosexuální zákazníci, nabízí guatemalské ženy, které stojí o 70 procent méně než náhradní matky ve Spojených státech.

Nejznámějším místem, kde lidé hledají náhradní matky, je Indie. Mírné zákony umožňují, aby kliniky reprodukční medicíny měly velké množství náhradních matek, které jsou k dispozici zahraničním klientům včetně homosexuálních párů. Zde je temná strana homosexuálního rodičovství nejvíce patrná. Využívání náhradních matek v Indii není neznámou neznámou. Je to známý fakt.

Tato skutečnost se projevila při úmrtí třicetileté Indky Premily Vaghely (zemřela v květnu minulého roku), jež vychovala dvě vlastní děti. Zemřela v osmém měsíci těhotenství kvůli nevysvětleným komplikacím poté, co zkolabovala na klinice reprodukční medicíny, jež je součástí ženské nemocnice v Ahmedabadu ve státě Gudžarát. Lékaři rychle provedli císařský řez. Dítě bylo předáno Američance, která si je objednala.

Indická média poznamenala, že „Premila zaplatila svým životem za to, že se nabízela jako náhradní matka“. Měla dostat 4 500 dolarů, avšak klinika její rodině velkoryse vyplatila 18 000 dolarů.

Osud paní Vaghely je krutou přípomínkou toho, že smrt je jedním z nebezpečí ohrožujících náhradní matky. Nezdá se však, že by to lékaře na klinikách reprodukční medicíny příliš tránilo. Cynická ředitelka podobné kliniky, Dr. Nayana Patel, poznamenala: „Smlouvy uzavřené mezi náhradní matkou a párem (jehož dítě nosí) nehovoří o náhradě škody v případě úmrtí náhradní matky. Ženám, které souhlasí, že se stanou náhradními matkami, v dostatečném předstihu řekneme o možných rizicích těhotenství.“

Vykořisťovatelské smlouvy

Je nepravděpodobné, že by si klienti náhradních matek vůbec někdy přečetli smlouvu, na kterou tyto ženy – jež mohou být ngramotné – připojují svůj podpis nebo značku. Tyto smlouvy jsou strašlivě vykořisťovatelské. Vzorová smlouva, kterou lze zobrazit na webových stránkách nemocnice Pulse, je vytvořena ve prospěch genetických rodičů a nemocnice na úkor náhradní matky.

Žena musí souhlasit s těmi nejděsnějšími omezeními jejího životního stylu a v případě potřeby dokonce podstoupit

Jsou homosexuální páry ochotny smířit se s ponižováním a vykořisťováním druhých, jen aby uskutečnily svůj sen o manželství?

Foto: <http://blog.medicallaw.in>



redukci počtu plodů (viz video nemocnice Pulse). Vzhledem k tomu, že jsou do ženy vložena až tři embrya najednou, je to docela pravděpodobné.

Smlouva také uvádí, že „náhradní matka a její manžel souhlasí s převzetím všech lékařských, finančních a psychologických rizik a zbavují genetické rodiče, jejich zástupce, ošetřujícího lékaře, další odborníky, kteří se podílejí na procesu zajištění služby náhradní matky, a zástupce a zaměstnance všech řečených osob jakýchkoli právních závazků s výjimkou odborného pochybení (trestného činu nebo nedbalosti)“.

Stručně řečeno, pozůstalý manžel může požadovat náhradu pouze tehdy, lze-li prokázat nedbalost na straně lékaře. Jeho šance na úspěch bude mizivá.

V mrazivé části smlouvy nadepsané „podpora života“ náhradní matka a její manžel souhlasí s tím, že „pokud se ve třetím trimestru těhotenství náhradní matka vážně zraní nebo bude ohrožen její život“, pak „bude udržována při životě podpůrnými prostředky, aby byla ochráněna životaschopnost plodu a zajištěn porod zdravého dítěte pro genetické rodiče“.

Zapomeňte na altruismus. Indické náhradní matky snášejí tyto urážky jejich důstojnosti kvůli penězům. „Náhradní mateřství se rozšířilo po celém Gudžarátu,“ píše *The Times of India*. „Slušné peníze nabízené bezdětnými páry, jež většinou pocházejí z oblastí mimo Gudžarát a nebo ze zahraničí, přitahují mnoho žen z chudých vrstev.“

Ať to stojí, co to stojí

Místní vláda rovněž profituje z využívání těchto žen. Vládní časopis *The Gujarat*, jehož cílem je propagovat Gudžarát, nedávno otiskl článek o vzkvétajícím podnikání s náhradními matkami v Anandu: „Tam, kam čápi mohou létat... přinášejí úsměv párům z celého světa prostřednictvím reprodukční turistiky.“

„Stát vytvořil precedent tím, že přijal humanistické myšlenky a usnadnil reprodukční turistiku, což je nesmírně hodnotné. Kromě zlepšení situace náhradních matek to přináší i značné příjmy pro stát samotný, podporuje to jeho rozvoj,“ píše autor článku.

Podmínky náhradních matek v Guatemale, Panamě či na Ukrajině pravděpodobně nejsou lepší.

Zastánci manželství osob stejného pohlaví musí čelit kruté skutečnosti, že legalizace bude znamenat utrpení žen v rozvojových zemích. Úmrtí možná budou vzácná. Ale určitě k nim dojde. Jsou homosexuální páry odhodlány nutit ženy podstupovat selektivní potraty? Jsou připraveny přijmout skutečnost, že některé ženy zemřou, když budou nosit dítě, které si zaplatily? Jsou ochotny smířit se s ponižováním a vykořisťováním druhých, jen aby uskutečnily svůj sen o manželství?

<http://www.mercatornet.com>
Přeložil Pavel Štíčka
(Mezititulky redakce)

VNITŘNĚ SVOBODNÉ DÍTĚ

Zásady zdravé výchovy

V našem minulém zamyšlení jsme si dovodili, že cílem výchovy je vnitřně svobodný člověk. Jedině takový člověk se může rozhodovat podle svého rozumu a vůle. K takto vyzrálému dospělému člověku vede dlouhá cesta vnitřně svobodného dítěte. Rozhodující roli zde hrají rodiče, sourozenci, širší rodina a do jisté míry i společnost.

Výchova k vnitřní svobodě = výchova ke skromnosti, ohleduplnosti, chudobě ducha (ne v zajetí vášni).

Z této cesty se mohou rodiče sami vyřadit tak, že dítě přestanou smysluplně doprovázet. Jak je to možné? V dnešní společnosti má velký vliv reklama, a to nejenom na výrobky, ale i na životní styl. Jak přitom osvíceně i lákavě znějí hesla liberálních pedagogů, která jsou doprovázena fotografiemi krásných dětí. Je to typické sofisma, jehož užívání v lidské (ne)logice objevili už staří Řekové. Falešný závěr (konkluzi) dostaneme, když v myšlenkové operaci použijeme v první větě (premise) a v druhé větě použijeme vždy jiný význam stejného pojmu.

Příklad sofismatu: 1. premisa: Pán Ježíš řekl o Herodovi, že je liška. 2. premisa: Liška běhá po lese. Konkluze: Herodes běhá po lese. (Význam slova liška je v první a druhé premise různý.)

Reklama: 1. premisa: Použití tohoto výrobku vám přinese štěstí. 2. premisa: Dva zamilovaní prožívají štěstí. Konkluze: Když použijete nabízený výrobek, budete žít šťastný život. (Význam slova štěstí je v první i v druhé premise různý.)

Liberární pedagogové: 1. premisa: Nabízíme správný výchovný styl pro výchovu dětí. 2. premisa: Usmívající se dítě. Konkluze: Když použijete náš výchovný styl, budete mít usmívající se dítě. (1. premisa: Vychovávané dítě. 2. premisa: Smějící se dítě. Konkluze: Naše vychovávané dítě je radostné dítě.)

Učení liberálních pedagogů je skutečně nevědecké. Vymysleli systém, který nemohli doložit šťastným dospělým člověkem, který jejich styl výchovy absolvo-

val. Přitom jejich výchovný styl vyřazoval tradiční výchovu, která měla zkušenosti z celé dosavadní existence lidstva a byla všeobecně přijímána. Seriózní od liberálních pedagogů by bylo, kdyby své principy aplikovali na několika generacích a teprve pak je v případě úspěšnosti nabídli celému lidstvu. Dnes je z výsledků jejich experimentů (bohužel živých lidí, jejichž život zásadně ovlivnili) jasné, že vývody liberálních pedagogů byly vadné, zamořili však naši civilizaci a odstříhali ji od tradiční výchovy. Proto tolik bezradnosti mezi mladými vychovateli – rodiči.



Hieronymus Bosch: Alegorie nestřídmosti (1488–1510)
Foto: Wikimedia Commons

Liberální výchova nevede k vnitřní svobodě, byť to její propagátoři tvrdí. Přitom nařizují: Dítě nesmí trpět žádným omezováním svobody, žádným nedostatkem, má se cítit svobodně, radostně a sytá a samo se rozhodovat podle toho, co chce. Chce-li ničit, je třeba nechat průchod jeho agresivitě. Důsledkem toho není jenom dobře známé rozmazlování, ale i lenost a nuda, neboť není třeba žádné nasazení, když je vše po ruce.

Liberálně vychovávané dítě si také neumí odříkat, musí všechno mít, odmítá poslouchat. Rodiče jsou bezmocní. Na takovou autoritu si postěžovala i učitelka z mateřské školy: „Děti maminky neposlouchají, všechno si vynucují řevem, ale ve školce brzy poznají, co mají a musejí dělat.“

Pamatuji si též na svou tetu, jejíž syn vychovával „podle knížek“. Mamince odevzdal na prázdniny syna neposlušného, vzdorovitého, se kterým si sám nevěděl rady. Když si po nějaké době přijel pro syna, tak nevěřil vlastním očím. Našel ho spokojeného, poslušného. Ptal se matky: „Jak jsi to dokázala?“ – „Jenom jednou to zkusil. A když narazil, tak poznal, co po něm chci.“

Maminky si často dnes stěžují na děti, které jim prskají, odmítají jíst to, co mají. Na vlastní oči jsem viděl jinou maminku. Dávala poprvé svému chlapečkovi špenátovou polévku. Dítě ji vyprsklo. Maminka reagovala okamžitě a nesmlouvavě. Za chvíli snědl polévku všechnu.

Pokud dítě musí mít všechno, co chce, a není pěstována alternativa, že to mít nemusí, kladou se základy vnitřní nesvobody. Dítě nemůže přejít, když něco nemá. Podobně se dětem uhýbá, když se jim něco „nechce“. Roky jsem vedl ministranty. Snažil jsem se v nich probouzet ochotu k sebezáporu, nadšení pro oběť. Ale co jsem mohl dělat, když maminka odhlásila syna z ministrantské poutě a přitom mi řekla: „On bývá po té pouti unavený, to není pro něho.“

Velký duchovní vůdce P. Slavko Barbarič byl mužem oběti, vnitřní kázně. Nic mu nebylo zatěžko udělat pro Krista. Nejednou nemohl pohnout lidi k nasazení pro Krista, a tak si povzdechl: „Rozmazlení křesťanů.“

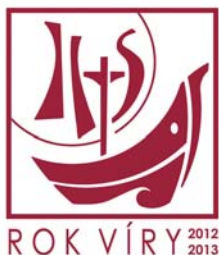
Dítě vedené ke skromnosti, ohleduplnosti, které nemusí mít všechno, co chce, je dítě vnitřně svobodné. Je poslušné a ochotné na sobě pracovat. Je připravené i pro náboženskou výchovu – ale o tom až v dalším dílu.

Josef Janšta

Pokračování v čísle 11/2013



Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel



ANDĚLÉ A ZLÍ DUCHOVÉ

Andělé jsou duchovní tvorové, kteří neustále oslavují Boha a slouží jeho spásným plánům, které má vzhledem k jiným tvorům: „Andělé spolupracují na všem, co je nám k dobru“ (svatý Tomáš Akvinský). Satan nebo ďábel a ostatní zlí duchové jsou padlí andělé, protože svobodně odmítli sloužit Bohu a jeho plánu. (KKC 350, 414)

Andělé jsou nejznamenitější Boží tvorové. Anděl je pouhý duch. Je to bytost, která má velmi dokonalý rozum a velmi dokonalou svobodnou vůli, ale nemá tělo. Tak jako lidí je bezpočet, i andělů je bezpočet, ale nerodí se noví a staří neumírají, protože jsou duchové. Písmo svaté zmiňuje devatero andělských kūrů: anděly, archanděly, knížata, mocnosti, síly, panstva, trůny, cheruby a serafy (Ef 1,21 a Kol 1,16). Písmo svaté jmenuje výslovně tři archanděly: Michaela (kdo jako Bůh?), Rafaela (lék Boží) a Gabriela (síla Boží). Protože je známe především podle toho, jak k nám byli posláni, nazýváme je prostě posly (od Boha), řecky andělé.

Bůh stvořil anděly, aby se mu klaněli, aby ho milovali, aby mu sloužili a aby pomáhali lidem. Stvořil je dobré a přirozeně blažené, nadto byli obdařeni milostí posvěcující a mnohými dokonalostmi.

A Bůh je podrobil zkoušce, zda se rozhodnou mu dobrovolně sloužit. Pro své dokonalé poznání a dokonalé rozhodování stačil jediný úkon vůle, protože je u nich nezměnitelný. Ti, kteří se rozhodli Bohu sloužit, zachovali si milost posvěcující a ona se jim stala světlem slávy, v níž mohli začít vidět Boha a stali se nadpřirozeně blaženými. Ti, kteří se rozhodli neposlechnout, přišli o milost posvěcující a byli zavrženi. A to jsou zlí duchové nebo ďáblové. Tak jako dobří andělé se už nikdy nezkazí, tak ani zlí andělé se už nikdy nepolepší.

Bůh dává každému člověku, ale i městům a národům anděla strážného, aby nám zvlášť pomáhali na naší cestě k Bohu. Svatý Bernard ve svém kázání na žalm 90. říká: „Jakou by měla tato slova (svým andělům vydal o tobě příkaz...) vyvolávat úctu, vzbuzovat oddanost a jakou důvěru by ti měla dodávat!

Úctu k jejich přítomnosti, oddanost za laskavou péči a důvěru v jejich ochranu.“ Protože svého anděla nevidíme ani neslyšíme, musíme dávat pozor na jeho vnuknutí. Je to velmi často on, kdo nás povzbuzuje k dobrému a varuje před zlem.

Naopak zlí duchové se k nám chovají nepřátelsky a nenávidí nás a závidí nám. Svádějí nás k hříchu a chtějí nás svrhnout k sobě do pekla. Jsou chytřejší než my, ale nejsou moudřejší než naši andělé strážní, kteří hledí na Boží tvář. A nemohou nic, co by jim Bůh nedovolil, být k našemu potrestání.

fr. Cyprián Suchánek OP



P. Mgr. Cyprián Suchánek OP, rektor kostela sv. Bartoloměje v Praze

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz



Pepa Hes: Buen camino. Nejen o cestě do Compostely

Na pouti se může mezi synem a otcem stát ledacos, proto se před poutníky vynoří i některé nevyřešené situace. Jejich cesta (camino) se také prolne s aktuálními problémy, které doma řeší osmnáctiletá dcera, ale také jedna mladá učitelka. Knize nechybí vtip ani dramatické situace. Je určena pro středoškoláky i jejich rodiče. *Váz., 108 str., 142 Kč*

F. Fernández-Carvajal: Rozmluvy s Bohem (3b): 8–13. týden v mezidobí

Další díl z ediční řady, která čtenářům poskytuje jednu z možností, jak se každý den obracet k Bohu s důvěrou a v souladu s Písmem svatým a s živou tradicí Církve. *Váz., 488 str., 269 Kč*

V tomto roce se poprvé zúčastníme Světa knihy, 19. mezinárodního knižního veletrhu a literárního festivalu, který se koná 16.–19. května 2013 na Výstavišti Praha-Holešovice. Přijďte k našemu stánku. V době konání veletrhu budeme mít již první knihy papeže Františka! Náš stánek má číslo: L512.



Jak to vidí P. Jindřich Čoupek Pastorace mládeže

Je důležité být mladým nablízku a citlivě a s pomocí Ducha Svatého jim pomáhat, aby pochopili, že dobro nepodléhá módním trendům, že dobro pro mě je vždy také zároveň dobrem pro druhé.

Mám-li se zamyslet nad otázkami týkajícími se pastorace mládeže, vzpomenu nejprve na evangelní úryvek o setkání Ježíše s bohatým mladíkem, jak jej líčí ve svém evangeliu svatý Matouš (Mt 19,16–22). Vnímám zde několik rysů příznačných i pro dnešní mladé lidi. Na prvním místě mladík touží po něčem, co je dobré a chce mít jasno v tom, co opravdu dobré je. Má štěstí, že nachází někoho, kdo mu může správně odpovědět – Ježíše.

I dnešní lidé – mladí zvláště – touží po dobrém a nahlas nebo potichu se ptají. Na světě je mnoho falešných učitelů, kteří nabízejí své zboží, co často tolik fascinuje, že si bez něho mladí nedovedou svůj život představit. Myslím, že není správná „skleníková výchova“, kdy děti a mládež chráníme před každým zlým vlivem. Je však důležité stát blízko a citlivě a s pomocí Ducha Svatého jim pomáhat, aby pochopili, že dobro nepodléhá módním trendům, že dobro pro mě je vždy také zároveň dobrem pro druhé.

Dále vidíme, že nestačí pouze jen nalézt někoho. Je třeba přemýšlet a hledat, co udělat pro to, aby smutní neodešli. Bohužel v očích mladých lidí okolo sebe často čtu právě smutek, chybějící elán do života a beznaděj, která pramení z nepoznání nebo i z odmítnutí pramene živé vody a z hledání a nenacházení naplnění u „cisteren rozpukaných, které vodu neudrží“

(Jer 2,13). A tak se kolikrát ptám slovy písně „jak radost tvou světu dát, když lidé (navíc!) netouží ji znát?“ Právě o to jde v pastoraci mládeže – přivádět mladé lidi ke zdroji života, kterým je Ježíš. S ním se pak nejvíce lze setkat ve svátostech Církve, které jsou bez nadsázky prodloužením Ježíšova života na zemi. Starý pan farář Jaroslav, když nás učil náboženství, tak nás všechny každý první pátek vyzpovídal v kapli, která byla za školou. Nedělám to tak důsledně, ale jsem moc rád, že se po prvním svatém přijímání s dětmi ve svých vesničkách dále setkávám, zvu je ke mši svaté a ke zpovědi a tyto věci připomínám, aby se na ně nezapomnělo.

Aby ale zase člověk nebyl jen naháněč ke svátostem. K opravdovému prožití svátostí vede dlouhá cesta. Je třeba, aby děti a mladí slyšeli v kostele něco, co bude pro ně, a aby měli v kostele své místo. Snažím se kluky vést k ministrování a taky se scházím s malou zpívající kapelou, kde společně rozvíjíme své zpěvavé hřivny. Zkrátka, když se na to tak dívám – vedu děti a mladé po cestách, po kterých jsem jako dítě nebo mládežník sám šel.

V našem farním týmu se také snažíme vytvářet takové příležitosti k setkání, aby děti a mladí viděli a poznali kněze jinak než v ornátu: zveme děti na tábory, víkendovky, vandry, poutě či brigády. Jsou to taková velice neformální „setkání mládeže“. Tam si člověk s dětmi a mla-

dými popovídá o mnoha věcech – je tu prostor k naslouchání i k ukazování cesty. Člověk může říct svůj pohled z jiného místa než z kazatelny – třeba v lese ve spacáku. Myslím, že je dobře, když my dospělí nepřistupujeme k mladým pouze z pozice autority, ale snažíme se k nim přiblížit na jejich vlně. Když nejsme jen dospělí zákazů a příkazů, ale dospělí, kteří se neostýchají a nebojí trávit s dětmi a mladými čas i při zdánlivě „neefektivní“ činnosti, jakou je společné trávení času, kdy jsme jen tak spolu a je nám spolu dobře. Pak často padají otázky, které nečekáme – je pak třeba, aby se člověk snažil před nimi neuhýbat, i když se týkají citlivých témat, aby nemlžil a nezatajoval nějaké skutečnosti. Akcemi, které jsem zmínil, se snažíme také vytrhovat děti a mládež z jejich virtuálních světů do reálného a barevného života tváří v tvář druhému člověku – a to je taky moc důležité. Tato prostředí jim také pomáhají překonávat jejich zaměření na sebe, učí je smyslu pro oběť, opuštění svého ve prospěch společného a vedou je k přechodu od konzumace k produkci.

Nakonec ještě jedno slovo, které mi při příchodu do jedné z mých pohraničních farností kladla na srdce místní paní učitelka: „Pane faráři, nesudte je, ale mějte je rád.“

*P. Mgr. Jindřich Čoupek
farář řk farnosti Prosiměřice*

Webová stránka <http://res.claritatis.cz> aneb jak šířit dobré zprávy

Na vaše vlastní nebo farní webové stránky můžete umístit automatický přehled posledních zpráv. Stačí na své stránky umístit kód, který najdete na <http://res.claritatis.cz/podpora>. Na téže stránce můžete také najít bannery k propagaci našeho internetového zpravodajství, stejně jako odkaz na náš facebookový profil. Pomozte nám šířit zprávy, o kterých se jinde nepíše, mezi vaše známé a přátele! Děkujeme!

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSC:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplat.

Letem světem

O co vlastně jde homosexuálním aktivistům? Žurnalistka Mashy Gessen v jednom interview přiznala, že homosexuální aktivisté bojují za tzv. „manželství stejnopohlavních párů nechtějí pouze zákon pro instituci takového svazku. Usilují o to, zničit manželství a rodinu z něj vyplývající a zcela tento fenomén vyhladit. Gessen říká: „Neexistuje pochybnost o tom, že homosexuální aktivisté by měli mít právo se vzít, ale paradoxně podle mne neexistuje pochybnost o tom, že instituce manželství by neměla existovat. Bojovat za gay manželství si vyžaduje lež o tom, co ve skutečnosti s manželstvím chceme udělat. Žijí svůj reálný život, podívejte se: mám tři děti, které mají více nebo méně svých rodičů a nechápu, proč by nemohly mít ze zákona těch rodičů třeba pět. Když jsem se poznala se svou partnerkou, právě porodila dítě a jeho biologickým otcem je můj bratr. U dcery je biologickým otcem muž, který nyní žije v Rusku a můj adoptivní syn ho též považuje za svého otce. Takže pět rodičovských párů na tři děti. Velmi ráda bych žila v takovém právním systému, který by takové skutečnosti reflektoval. Jenže – to není kompatibilní s ochranným systémem pro instituci manželství.“

O problému **oklešťování občanských svobod ve Francii** z našeho zpravodajství již víte. Při pokojných demonstracích obča-

nů proti vládnímu záměru pozměnit definici manželství na tzv. manželství pro všechny a umožnit stejnopohlavním párům adopci dětí jsou vůči demonstrujícím užívány násilné prostředky, při nichž nejedna osoba došla újmy. Je nepochopitelné, že **vládnoucí garnitura demokratické země Evropy zcela ignoruje statisícové protestující davy**, odmítá dialog a tvrdě si jde za něčím,



Koláž: mimi

co občané jednoduše nechtějí. A co se jim každého (a jejich dětí a celých dalších generací země) bytostně dotkne. To nejsou daně nebo protest proti distributorovi elektrické energie, to je rodina, manželství a jeden z klíčových kořenů civilizace!

Ještě před lety by prezident Holland a vláda Francie museli hledat úkryt před hrozící defenestrací... Před čím získají respekt dnes? **Je toto ta Evropa, o které mnozí z nás snili během nesvobody, útlatku,**

pronásledování, věznění a týrání za vlády komunistických režimů v Československu, Polsku, Maďarsku, Rumunsku, Bulharsku? Evropa dneška, to jsou násilné útoky proti pokojným demonstracím, slovní útoky a výhrůžky z úst čelních představitelů Evropské unie, např. proti Maďarsku a jeho nové ústavě, soudní svolení k působení pedofilní organizace v Holandsku poté, co bylo přijato její odvolání proti zákazu činnosti, a v neposlední řadě **diskriminace věřících a církevních představitelů**, kteří se znovu stávají obětmi slovních i fyzických útoků.

K tématu se pro *Lidové noviny* vyjádřil také Ludvík Vaculík: „To se nemá nazývat manželstvím. Je to... vztah třeba doživotní, má mít respekt, ale není to na varhany: to by byla parodie. Patří k tomu radost nebo smutek a všechny ohledy. Ale adopce dětí, to ne! ... Děcko adoptované dvojicí stejného rodu nepozná normální vztah mezi mužem a ženou. Rovnou se mrzačí. Vlastně vůbec: jakou povahu má u homosexuálního páru potřeba mít dítě? U žen to chápu... Ale muž... nemá právo! Jenom aby byl vybaven děckem jako jiní lidé? **Myslím, že tento krok je dalším stupněm ve vývoji lidstva v jakousi tlupu, kde se už ztrácí informace o tom, kdo ke komu patří, kdo jsou manželé a rodiče, ztrácí se kontinuita rodů, jméno nenese informaci o původu.** Takový hmyz.“

-zd-

5. 5. Ne	6. neděle velikonoční (Den modliteb za pronásledované křesťany) Sk 15,1–2.22–29, Žl 67, Zj 21,10–14.22–23, Jan 14,23–29
6. 5. Po	sv. Jan Sarkander, kněz a učeďník Sk 16,11–15, Žl 149, Jan 15,26 – 16,4a
7. 5. Út	sv. Benedikt II., papež Sk 16,22–34, Žl 138, Jan 16,5–11
8. 5. St	Panna Maria, Prostřednice všech milostí Sk 17,15.22 – 18,1, Žl 148, Jan 16,12–15
9. 5. Čt	Slavnost Nanebevstoupení Páně (Doporučený svátek) Sk 1,1–11, Žl 47, Žid 9,24–28; 10,19–23, Lk 24,46–53
10. 5. Pá	sv. Antonín Florentský, biskup OP Sk 18,9–18, Žl 47, Jan 16,20–23a
11. 5. So	sv. Ignác z Láconi, řeholník, mystik OFMCap Sk 18,23–28, Žl 47, Jan 16,23b–28

12. 5. Ne	7. neděle velikonoční Sk 7,55–60, Žl 97, Zj 22,12–14.16–17.20, Jan 17,20–26
13. 5. Po	Panna Maria Fatimská Sk 19,1–8, Žl 68, Jan 16,29–33
14. 5. Út	Svátek sv. Matěje, apoštola Sk 1,15–17.20–26, Žl 113, Jan 15,9–17
15. 5. St	sv. Žofie, mučednice Sk 20,28–38, Žl 68, Jan 17,11b–19
16. 5. Čt	Svátek sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka Řím 8,31b–39, Žl 69, Mt 10,17–22
17. 5. Pá	sv. Paschal Baylon, laický bratr OFMDic Sk 25,13b–21, Žl 103, Jan 21,15–19
18. 5. So	sv. Jan I., papež a mučedník Sk 28,16–20.30–31, Žl 11, Jan 21,20–25

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctidenní vydáváný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

